

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/30886 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 4 mei 2007 in het geding
tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 mei 2007, verzonden op 7 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bevat het hoger-beroepschrift in aanvulling op de in artikel 6:5, onderdeel d, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) gestelde eisen, één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank of de voorzieningenrechter van de rechtbank.

Ingevolge het tweede lid omschrijft een grief het onderdeel van de uitspraak waarmee de indiener zich niet kan verenigen, alsmede de gronden waarop de indiener zich daarmee niet kan verenigen.

Ingevolge het derde lid wordt het hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard, indien niet is voldaan aan het eerste of tweede lid, aan artikel 6:5 van de Awb of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het hoger beroep. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

2.2. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd, is uitsluitend een herhaling van in beroep naar voren gebrachte standpunten, waarop de rechtbank heeft beslist. Derhalve is geen sprake van een grief in de zin van voormeld artikel 85, tweede lid, van de Vw 2000. Daarom is niet voldaan aan het bepaalde in het eerste lid van dat artikel.

2.3. Het hoger beroep is, gelet op voormeld artikel 85, derde lid, van de Vw 2000, kennelijk niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.J.J.M. van Tielraden, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

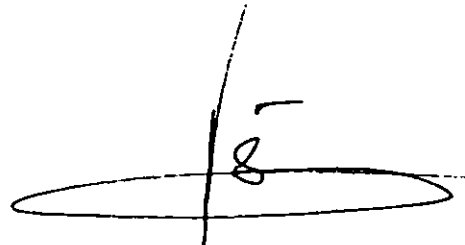
w.g. Van Tielraden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 augustus 2007

279

Verzonden: 1 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht

Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 06/30886

uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Somalische nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde: mr. G.P.G. Willemse-Schoenmakers, advocaat te Ulf,

en

De Staatssecretaris van Justitie
(voorheen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie)
verweerder,
gemachtigde: mr. F.W.A. Croonen, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Op 16 januari 2006 heeft eiseres een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 24 mei 2006, verzonden op 29 mei 2006, heeft verweerder afwijzend beslist op deze aanvraag.

Bij brief van 23 juni 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 2 februari 2007, waar eiseres en haar gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2.2 De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten. Op 7 november 1999 heeft eiseres een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Bij besluit van 31 maart 2000 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij besluit van 7 juni 2002 heeft verweerder het daartegen door eiseres ingediende bezwaar ongegrond verklaard.

Reg.nr.: Awb 06/30886

2

Bij brief van 4 juli 2002 heeft eiseres tegen laatstgenoemd besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Tevens is verzocht om een voorlopige voorziening inhoudende dat uitzetting achterwege blijft totdat op haar beroep is beslist. Bij uitspraak van 10 december 2003 (AWB 02/52182) heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, het beroep ongegrond verklaard en het verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen, als gevolg waarvan verweerders besluit van 7 juni 2002 in rechte onaantastbaar is geworden.

2.3 Eiseres heeft - voor zover van belang voor de beoordeling van het onderhavige beroep - met haar herhaalde aanvraag beoogd in aanmerking te komen voor het inmiddels door verweerder gevoerde beleid van categoriale bescherming voor asielzoekers uit Somalië. Eiseres heeft tevens gesteld niet terug te kunnen keren naar Ethiopië vanwege problemen die zij daar in verband met haar (dreigende) uithuwelijking heeft ondervonden. Omdat zij daar geen familie meer heeft, vreest zij zich als alleenstaande vrouw in Ethiopië niet staande te kunnen houden. Voorts heeft eiseres verzocht haar de gevraagde verblijfsvergunning te verlenen op grond van schrijnende omstandigheden.

2.4 De rechtbank stelt ambtshalve vast dat verweerder de thans voorliggende aanvraag van 16 januari 2006 terecht niet heeft aangemerkt als een herhaalde aanvraag in de zin van artikel 4:6, eerste lid, van de Awb en terecht is overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van de aanvraag van eiseres, nu eiseres haar huidige aanvraag baseert op verweerders besluit van 24 juni 2005 (Stcr. 2005, nr. 122) tot het instellen van een categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Somalië. Dit besluit valt naar het oordeel van de rechter aan te merken als een wijziging van recht. Gelet op de uitspraak van de Afdeling bestuursrecht van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 31 augustus 2004 (zaak nr. 200404232/1, JV 2004/408) betekent dit, dat het uit artikel 4:6 van de Awb voortvloeiende toetsingskader in de onderhavige zaak niet van toepassing is.

2.5 Op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) kan, voor zover thans van belang, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

2.6 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder j, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling elders een verblijfsalternatief heeft omdat hij voorafgaand aan zijn komst naar Nederland heeft verbleven in een ander land dan het land van herkomst.

2.7 Ingevolge het door verweerder gevoerde beleid in paragraaf C1/5.12.1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: Vc 2000) - zoals dat luidde ten tijde van het thans bestreden besluit en voor zover thans van belang - wordt op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder j, van de Vw 2000 bij de beoordeling van de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een verblijfsalternatief heeft omdat hij voorafgaand aan zijn komst naar Nederland heeft verbleven in een ander land dan het land van herkomst. Deze bepaling wordt niet toegepast bij de beoordeling van de inwilligingsgronden van artikel

Reg.nr.: Awb 06/30886

3

29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c, van de Vw 2000, maar slechts bij de beoordeling of de asielzoeker, die behoort tot een categorie ten aanzien waarvan categoriale bescherming wordt geboden, in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000.

De duur van het verblijf van de vreemdeling buiten het land van herkomst is een factor die hierbij wordt meegewogen. Vreemdelingen, die voor hun komst naar Nederland in een ander land dan het land van herkomst hebben verbleven, lopen bij terugkeer naar dat andere land niet de risico's die wel zouden bestaan bij terugkeer naar het land van herkomst. Dit leidt ertoe, dat artikel 31, tweede lid, onder j, van de Vw 2000 wordt toegepast, indien de volgende cumulatieve omstandigheden zich voordoen:

- a. de vreemdeling heeft verbleven in een derde land;
- b. de vreemdeling heeft bescherming of had bescherming kunnen hebben in een derde land;
- ☒ c. het is niet onaannemelijk dat de betrokken vreemdeling kan terugkeren naar het derde land.

Volgens paragraaf C1/5.12.3 van de Vc 2000 vormt uitgangspunt voor de zogenoemde 'derdelandenexceptie' dat een vreemdeling in aanmerking komt voor categoriale bescherming indien hij geen andere mogelijkheden heeft of had om bescherming te verkrijgen tegen de in zijn land van herkomst heersende onveiligheid. Ingeval een vreemdeling in een derde land verblijft of verblijf heeft gehad, dient te worden aangenomen dat de vreemdeling bescherming heeft of had kunnen hebben in een derde land tegen de in zijn land van herkomst heersende onveiligheid.

De bescherming in een derde land is in de volgende criteria uitgewerkt:

1. het derde land is geen land ten aanzien waarvan een beleid van categoriale bescherming geldt;
2. in het derde land loopt de vreemdeling geen gevaar voor lijf, leven en vrijheid;
3. de vreemdeling heeft in het derde land niet verbleven onder bijzondere schrijnende persoonlijke omstandigheden;
4. het derde land zet vreemdelingen die in aanmerking komen voor categoriale bescherming niet zonder meer uit naar het land van herkomst.

Het is aan de vreemdeling om feiten en omstandigheden ten aanzien van hem omtrent het ontbreken van bescherming in het derde land aannemelijk te maken.

Ingevolge paragraaf C1/5.12.4 van de Vc 2000, voor zover thans van belang, behoeft in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder j, van de Vw 2000 niet te zijn vastgesteld dat de vreemdeling wedertoelating verkrijgt in het derde land. Het is echter onredelijk om in het geheel geen rekening te houden met wedertoelatingsmogelijkheden. Het criterium dat hiervoor wordt gehanteerd, is dat niet onaannemelijk is dat het derde land de betrokken vreemdeling toegang zal geven tot zijn grondgebied. Dit criterium sluit tevens aan bij het uitgangspunt dat op de vreemdeling ingevolge artikel 45, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 de rechtsplicht rust om Nederland te verlaten.

Het is aan de vreemdeling om feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat het land van eerder verblijf de vreemdeling geen toegang zal geven tot het grondgebied.

Of niet onaannemelijk is dat een vreemdeling kan terugkeren naar het derde land kan blijken uit onder meer de navolgende voorhanden zijnde informatie:

Reg.nr.: Awb 06/30886

4

1. omtrent de wijze waarop de vreemdelingen vrijwillig naar het derde land terugkeren;
2. omtrent de wijze waarop het derde land doorgaans omgaat met het verlenen van reisdocumenten aan vreemdelingen uit landen waarvoor een beleid van categoriale bescherming geldt;
3. omtrent de verwijdering van een vreemdeling naar het derde land;
4. een individueel schriftelijk bericht van het derde land.

Als geen informatie voorhanden is en overigens ook weinig of niets bekend is over de mogelijkheid van toegang tot het derde land moet aan de hand van het individuele relaas worden gezien of terugkeer niet onaannemelijk is.

Ingeval informatie voorhanden is waaruit blijkt dat de categorie vreemdelingen waartoe de betrokken vreemdeling behoort niet kan terugkeren naar het derde land, is ook het individuele relaas van de vreemdeling van belang.

Terugkeer naar het derde land wordt onder meer niet onaannemelijk geacht ingeval een vreemdeling reeds eerder het derde land zonder problemen is ingereisd. In een dergelijk geval dient de vreemdeling aannemelijk te maken dat de toegang tot het derde land ditmaal wel zal worden geweigerd. Dit geldt ook naarmate een vreemdeling langer heeft verbleven in het derde land.

Indien is gebleken dat een vreemdeling aan zichzelf heeft te wijten dat hij niet kan terugkeren naar het derde land blijft dit voor diens rekening. Hierbij kan gedacht worden aan bijvoorbeeld de omstandigheid dat de vreemdeling reis- en/of identiteitsdocumenten heeft vernietigd of ingeval de vreemdeling een strafbaar feit heeft gepleegd in het derde land.

2.8 Verweerder heeft zich - kort samengevat - op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 omdat eiseres op grond van voormeld beleid geacht wordt in Ethiopië een vestigingsalternatief te hebben. Met betrekking tot de stelling van eiseres dat terugkeer naar Ethiopië een schending oplevert van artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat Ethiopië niet het land van herkomst van eiseres betreft en haar problemen in dat land niet worden beoordeeld in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.9 De rechtbank overweegt als volgt.

2.10 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, omdat eiseres een verblijfsalternatief in Ethiopië heeft. Verweerder heeft daartoe kunnen overwegen dat niet gebleken is dat eiseres destijds problemen heeft ondervonden bij haar reis van Somalië naar Ethiopië. Voorts heeft verweerder in zijn standpunt kunnen betrekken dat eiseres voor haar komst naar Nederland van maart 1991 tot 30 oktober 1999 in Ethiopië heeft verbleven. Volgens voormeld beleid dient eiseres in dat geval aannemelijk te maken dat de toegang tot Ethiopië ditmaal zal worden geweigerd.

In de door eiseres overgelegde brief van 23 februari 2006, waarin wordt verwezen naar een telefonisch contact met het Ethiopische consulaat, heeft verweerder naar het oordeel van de

Reg.nr.: Awb 06/30886

5

rechtbank geen grond hoeven vinden om aannemelijk te achten dat de Ethiopische autoriteiten eiseres ditmaal geen toegang zal geven tot zijn grondgebied. De brief biedt daartoe te weinig aanknopingspunten.

Anders dan eiseres heeft betoogd is het niet aan verweerder maar aan eiseres om feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat Ethiopië haar de toegang tot het grondgebied zal weigeren, dan wel dat zij bij terugkeer in Ethiopië door de Ethiopische autoriteiten naar Somalië zal worden uitgezet. De rechtbank verwijst in dit verband naar een uitspraak van de Afdeling van 10 mei 2004 (zaak nr. 200308501/1, JV 2004/268). Van vorenbedoelde feiten en omstandigheden is de rechtbank niet gebleken. Voorts kan de rechtbank verweerder volgen in zijn standpunt dat uit het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Somalië van 30 mei 2005 (kenmerk: DPV/AM-876551) volgt dat refoulement van Somaliërs vanuit Ethiopië nooit heeft plaatsgevonden.

Met betrekking tot de toepasselijkheid van het door verweerder in deze gevoerde beleid verwijst de rechtbank naar een uitspraak van de Afdeling van 25 november 2002 (zaak nr. 200205367/1, JV 2003/39).

2.11 In hetgeen eiseres in beroep heeft aangevoerd, ziet de rechtbank geen grond waarom verweerder zich niet op het (in het in het bestreden besluit ingelaste voornemen tot weigering van de aanvraag) gemotiveerde standpunt heeft kunnen stellen dat het vertrouwensbeginsel niet in de weg staat aan het thans bestreden besluit tot weigering van de gevraagde verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.12 De stelling van eiseres dat verweerders besluit in strijd is met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM volgt de rechtbank niet. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de door eiseres aangedragen omstandigheden, waaronder de gestelde problemen vanwege haar dreigende gedwongen uithuwelijking in Ethiopië, beoordeeld in het licht van paragraaf C1/5.12.3 van de Vc 2000, te weten of eiseres in Ethiopië geen gevaar voor lijf, leven en vrijheid loopt, of eiseres in Ethiopië niet heeft verbleven onder bijzonder schrijnende persoonlijke omstandigheden en of gevaar bestaat dat eiseres na aankomst in Ethiopië naar Somalië wordt uitgezet. In hetgeen eiseres in beroep daaromtrent heeft aangevoerd vindt de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerders standpunt de rechterlijke beoordeling niet zou kunnen doorstaan. De enkele omstandigheid dat verweerder de door eiseres geschetste omstandigheden niet met zoveel woorden in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft beoordeeld, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel.

2.13 Met betrekking tot de stelling van eiseres dat zij vanwege haar zwangerschap, alsmede vanwege het feit dat zij aan diabetes lijdt niet kan terugkeren naar Ethiopië, in welk verband zij heeft verwezen naar een brief van 18 januari 2007, overweegt de rechtbank als volgt.

De door eiseres aangevoerde feiten en omstandigheden kunnen naar het oordeel van de rechtbank niet worden aangemerkt als feiten en omstandigheden in de zin van artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 nu die naar het oordeel van de rechtbank op voorhand niet kunnen afdoen aan het thans bestreden besluit en de overwegingen waarop dat besluit berust.

Blijkens de arresten van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 2 mei 1997 (zaak nr. 146/1996/767/964, RV 1997, 70, ...) en van 6 februari 2001 (zaak nr. 44599/98, JV 2001/103, ...) en vaste rechtspraak van de Afdeling kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke

Reg.nr.: Awb 06/30886

6

omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte - psychiatrische aandoeningen daaronder begrepen - in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium en er geen medische voorzieningen of sociale opvang in het land van herkomst aanwezig zijn, terwijl de vreemdeling in grote mate afhankelijk is van die voorzieningen of sociale opvang en hij die in het uitzettende land al geruime tijd ontvangt.

Naar het oordeel van de rechtbank bieden de door eiseres geschetste medische omstandigheden geen grond voor het oordeel dat bij verwijdering sprake zal zijn van omstandigheden in vorenbedoelde zin.

Voor zover eiseres met voormelde brief een beroep beoogt te doen op artikel 64 van de Vw 2000, overweegt de rechtbank onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 31 juli 2002 (zaak nr. 200203516/1, JV 2002/319) dat dat betoog niet kan slagen.

2.14 Mede omdat eiseres niet heeft aangegeven van welk beleid verweerder had dienen af te wijken, is de rechtbank, anders dan eiseres, van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit afdoende heeft gemotiveerd waarom in de door eiseres aangedragen (schrijvende) omstandigheden geen grond is gevonden om haar onder toepassing van artikel 4:84 van de Awb in het bezit te stellen van de door haar gevraagde verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.15 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerdens weigering eiseres een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen toetsing in rechte kan doorstaan. Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R.G.J. Welbergen en in het openbaar uitgesproken op 4 mei 2007 in tegenwoordigheid van A.J. Rijks als griffier.

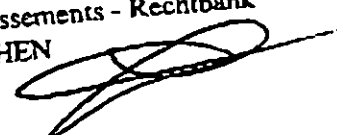

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 07 MEI 2007

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN

Willemse & Schoenmakers

— ADVOCATEN —

Mr. J.A.B.H.M. Willemse
Mr. G.P.G. Willemse - Schoenmakers

F.B. Deurvorststraat 23
7071 BE Ulfh
Tel. 0315 - 631297
Fax 0315 - 632501

Raad van State,
Afdeling Bestuursrechtspraak,
(hoger beroep vreemdelingenzaken)
Postbus 16113,
2500 BC DEN HAAG
per fax: 070-3651380 en per gewone post

Ulf: 4 juni 2007
Inzake: /Staat
Uw referentie:

RAAD VAN STATE	
BEGRIJPEN	
3310-C	
- 4 JUN 2007	
2007-03831	
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Appellante:
geb. datum:
nationaliteit: Somalische
ind.nr.: 9911062012
vnr.
verblijfplaats appellante:
gemachtigde: mr. G.P.G. Willemse-Schoenmakers
woonplaats gemachtigde, tevens gekozen woonplaats appellante:
F.B. Deurvorststraat 23, 7071 BE Ulf.

Gemachtigde verklaart bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het instellen van dit hoger beroep.

Appellante komt in hoger beroep tegen de uitspraak d.d. 4 mei 2007, verzonden 7 mei 2007 van de rechtbank te Den Haag, nevenzittingsplaats Zutphen Awb 06/30886 (bijlage 1) waarbij werd beslist op het beroep van appellant, d.d. 23 juni 2006, tegen het besluit d.d. 24 mei 2006, verzonden 29 mei 2006 van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, waarbij de aanvraag van appellante om een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd niet werd ingewilligd.

Grieven:

1. De grief richt zich tegen rechtsoverweging 2.10 waar de rechtbank overweegt dat naar het oordeel van de rechtbank verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Op de voet van artikel 29 eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, omdat eiseres een verblijfsalternatief in Ethiopië heeft. Verweerder heeft daartoe kunnen overwegen dat niet gebleken is dat eiseres destijds problemen heeft ondervonden bij haar reis van Somalië naar Ethiopië. Verweerder heeft voorts daarbij kunnen betrekken dat eiseres voor haar komst naar Nederland van maart 1991 tot 30 oktober 1999 in Ethiopië heeft verbleven. Volgens voornoemd beleid dient eiseres in dat geval aannemelijk te maken dat toegang tot Ethiopië zal worden geweigerd.

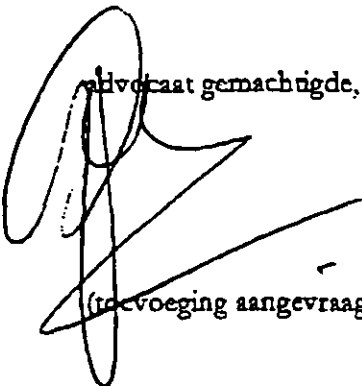
De door eiseres overgelegde brieven bieden onvoldoende aanknopingspunten dat de Ethiopische autoriteiten eiseres ditmaal geen toegang zullen geven tot hun grondgebied. Appellante stelt dat de rechtbank met bovenvermelde overwegingen miskent dat appellante al een groot aantal jaren in Nederland verblijft. Dat zij destijds vanuit Somalisch grondgebied is ingereisd in Ethiopië. Dat zij wellicht wederom zou kunnen inreizen in Ethiopië, op dezelfde wijze als destijds, maar dat zij dat moet doen vanuit voor haar onveilig Somalisch gebied. Zij is derhalve aangewezen op inreis in Ethiopië vanuit Nederland, per vliegtuig. Dit laatste staan de Ethiopische autoriteiten vanzelfsprekend niet toe. Het vestigingsalternatief is derhalve voor haar thans onbereikbaar.

De Ethiopische autoriteiten zijn, zoals door eiseres gemotiveerd aangevoerd, niet bereid dit schriftelijk te bevestigen. Eiseres verkeert daarmee in een onmogelijke bewijspositie, terwijl is aangegeven door de Ethiopische ambassade/consulaat, dat de IND zelf mag informeren bij de ambassade/consulaat, alsdan zal men een en ander bevestigen.

Dit laatste is nagelaten door verweerder. Ten onrechte heeft de rechtbank ook dit niet betrokken bij haar oordeel.

Weshalve appellant Uw Afdeling verzoekt het hoger beroep beroep gegrond te verklaren en opnieuw rechtdoende, het beroep d.d. 23 juni 2006 gegrond te verklaren, met veroordeling van verweerder in de proceskosten van beide instanties.

Advocaat gemachtigde,

(toevoeging aangevraagd)